

Za bratom Mariánom Kvasnicom – Majoránom

Včera popoludní nás zastihla smutná správa, že nás navždy opustil náš skautský brat, dobrý kamarát **Marián Kvasnica - Majorán**, nositeľ viacerých skautských vyznamenaní aj najvyššieho vyznamenania Radu Strieborného vlka, ktorého bol v posledných rokoch seniorom.

Brat Majorán (*12.1.1928 – +6.3.2023) sa narodil a býval v Žiline. Do skautingu vstúpil, ako vlčá, v roku 1936. Bol to Slovenský katolícky skauting (SKS). Prvý tábor na ktorom sa zúčastnil bol v Kúrskej doline (asi v roku 1937).

Po vzniku prvého Slovenského štátu (keď skauting zrušili), bol členom „Troch orlích pier“, čo bola vlastne ilegálna organizácia, ktorá odmietla členstvo v „Hlinkovej mládeži“ a pokračovala v skautskej činnosti. V rámci plnenia skautského sľubu sa zúčastnil SNP a po jeho potlačení bol internovaný v koncentračnom tábore v Ilave.

V roku 1945 bol členom tretieho oddielu skautov, ktorý viedol brat Jozef Hikker a neskôr brat Jirka Kolomínsky. Ako radca družiny sa v roku 1946 dostal na Lesnú školu v Jánošíkove, ktorá bola v strečňanskej prave – na pravom brehu rieky Váh, pri ústi potoka. Viedol ju brat Institoris. Bola to Lesná škola s vysokou úrovňou.

Po absolvovaní Lesnej školy bol zástupcom vodcu. Keďže brat Kolomínsky odišiel na štúdiá medicíny do Prahy, zostalo vedenie oddielu na Majoránovi.

Po druhom zrušení skautingu sa oddiel, ale aj ďalšie, uchýlili na žilinskú lodenicu, kde pokračovali v skautovaní formou turistického vodáčenía. Počas štúdií v Košiciach (1947 až 1951) viedol ilegálnu družinu skautov „Staré kone“, ktorá mala horolezeckú náplň činnosti. Bolo ich osem a jej členom bol aj Jožo Potka (neskôr zahynul na Evereste).

Po obnovení činnosti skautingu v roku 1968 založil 10. oddiel vodných skautov. Okrem vedenia tohto oddielu prednášal ako inštruktor na Lesnej škole v Klubine a Blatnici. Neskôr po bratovi Štefkovi prevzal funkciu vodcu Prvého zboru skautov a po br. Faborovi funkciu oblastného vodcu (Považská oblasť). Po treťom zrušení skautingu pokračovali v skautskej vodáckej činnosti – samozrejme ilegálne. Klubovňu mali v jeho rodinnom dome, v pivnici.

V novembri roku 1989 sa v spomenutej klubovni obnovovala činnosť Slovenského skautingu, za účasti žilinských činovníkov a brata náčelníka Ivana Jančeka – Maršala. Majorán bol poverený vedením Prvého zboru skautov. Okrem toho založil „Prvý oddiel vodných skautov“ v Žiline, ktorý nadviazal na prerušenú činnosť „Desiateho oddielu“ žilinských vodných skautov z rokov 1968 – 70.

Po výzve vtedajšieho kmeňového vodcu brata Rubeša – Akelu vznikol pri „Chlapčenskej kmeňovej rade“ „Hlavný kapitanát vodných skautov“ (HKVS), ktorý dostal za úlohu rozšíriť tento odbor na celé Slovensko. Majorán bol menovaný do funkcie „Hlavný kapitán vodných skautov“.

Prvé informácie o vodnom skautingu HKVS uverejnil vo vtedy vychádzajúcom košickom časopise „Skaut“. Ďalšou iniciatívou bol návrh HKVS obnoviť vydávanie spravodajcu CHKR „Listy vodcovi“. V tom čase mal funkciu zástupcu Kmeňového vodcu. Aby HKVS mohol plniť jemu zverenú úlohu, bol nepriamo donútený začať s vydávaním vlastného mesačníka vodných skautov, pod názvom „Vodácke zvesti“. Vyšlo 111 čísiel.

Pravidelne sa aktívne zúčastňoval akcie „Betlehemske svetlo“ od začiatku (1990) a ešte aj na Vianoce 2022 chcel mať a aj mal Betlehemske svetlo doma.

Od roku 1994 bol nositeľom Radu strieborného vlka a od roku 2014 až do svojej smrti bol seniorom Zboru nositeľov Radu strieborného vlka.

Za jeho dlhoročnú aktívnu činnosť a príkladné osobné a morálne postoje mu boli udelené skautské vyznamenania:

Tri prúty bratstva

Za skautskú vernosť I. stupeň

Skautská láska

Čestný Hlavný kapitán vodných skautov

Rád strieborného vlka

Nech mu je zem slovenská ľahká!

Peter Janota
Historická komisia SISK

Skauti a skautky sa so svojim bratom rozlúčia v piatok 10.3.2023 o 14,00 hod.
v kostole Sv. Jána Bosca